

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2204/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužiteljice Sanje Vuletić, OIB: 04039580380, Sudišćak 5, zastupana po punomoćniku Stipi Vuletiću odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupano po punomoćniku Petri Vataavuk odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 8. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 24. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 1.toč.D Ugovora o kreditu br. 9017562365 koji su tužitelj Sanja Vuletić, I.B. Mažuranić 64, Zagreb, OIB 04039580380, kao korisnik kredita i tuženik Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 kao kreditor zaključili dana 18.06.2013. godine, a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva označen pod toč. (D) u visini od 2,00 % od iznosa kredita", pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužiteljici Sanji Vuletić, OIB: 04039580380, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.261,55 eura (tisućudvjestošezdesetjedan euro i pedesetpet centi) sa zateznim kamatama tekućim od 24. rujna 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom sklopila 18. lipnja 2013. Ugovor o brzom gotovinskom kreditu br. 9017562365, na iznos od 15.000,00 Eura.

Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 15.000,00 EUR obračunate prema srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važećem na dan korištenja kredita. Kredit je zaključen na periodu od 84 mjeseci.

Tužiteljica se obavezala isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane su člankom 1.toč.D ugovorile naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2% od iznosa kredita, naplaćuje se istovremeno s korištenjem kredita.

Tužiteljica je predmetni kredit sklopila kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu, sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja.

U konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu u postotku od iznosa kredita, jednokratno, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo.

Tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, a u odnosu na izlaznu naknadu tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a.

Iako je odredba čl. 1.toč.D ugovora o kreditu lako, ista nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi iznos jednokratne naknade plaća istovremeno s korištenjem kredita, ali se ne navodi na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru.

Tužiteljica ističe da ništetnost spornih odredaba čl. 1. toč.D. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi čl. 81. odnosno kasnijeg čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj. Prema odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe čl. 102. st. 1. ZZP-a.

Tužitelj se poziva na odluke Vrhovnog suda RH i to broj Rev-673/23, Rev-1035/2024, Revd-1601/24 i Revd-1974/2023.

Stoga predlaže donijeti presudu kojom se utvrđuje ništetnost sporne odredbe.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik navodi da je člankom 59. ZZP-a propisano da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Sukladno odredbi članka 2. st. 1. t. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno.

Pravilnikom o naknadama na potrošačke kredite izrijekom je u čl. 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje sukladno tarifi, odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita.

Tuženik se poziva na Direktivu 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ, te navodi da je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017., propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju. S obzirom da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 2005. godine, isključenje propisivanja plaćanja naknade za obradu kredita ne odnosi se na kredit koji je predmet spora.

Smatra da su neosnovani navodi tužiteljice da je predmetna naknada ništetna jer ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu. Sporna odredba također nije nejasna s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Također, tuženik ukazuje i na odluku Suda EU C-621/17 te napominje da nije niti bitno što naknada uključuje, već koliko ona iznosi, a značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo.

Stoga predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik dopisa tuženika od 7. veljače 2025. (l. 6. spisa), otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope (l. 7.-9. spisa), knjigovodstvenu karticu (l. 10.-18. spisa), Ugovor o kreditu (l. 19.-20. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile 18. lipnja 2013. Ugovor o brzom gotovinskom kreditu br. 9017562365, na iznos od 15.000,00 Eura.

5. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o naknadi za obradu kredita ništetna te da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u priležeći ugovor o kreditu vidljivo je da je odredbom članka 1. toč. D. određeno da se korisnik kredita obvezuje istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva označen pod toč. (D) u visini od 2,00% od iznosa kredita.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je kredit podigla za završetak kuće, koja je služila za život s obitelji. U banci joj nisu nudili više vrsta Ugovora o kreditu, nije mogla pregovarati o drugim odredbama Ugovora, pitala je za tzv. ulaznu naknadu i rekli su da ju mora platiti jer inače ne može dobiti kredit, nije joj bilo jasno zbog čega to mora platiti niti joj je bio jasan taj iznos, a nisu joj rekli niti koje troškove pokriva ta tzv. ulazna naknada. Ugovor je pročitala prije potpisivanja. Kuću nije nikada iznajmljivala, to je obiteljska kuća. Prije potpisivanja Ugovora nije imala obrt niti trgovačko društvo, a niti kasnije. Naknada je naplaćena iz tog kredita. Kuća je na adresi Sudišćak 5 te i danas u njoj stanuje.

9. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

10. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 18. lipnja 2013. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

11. Nadalje, u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 46/07, 79/07; dalje: ZPP-a), koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed

sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 74. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 102. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. Također, čl. 99. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 1. toč. D. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i osiguranje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i

obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

13. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 1. toč. D. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za obradu kredita, a koja naknada je naplaćena na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetna.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 100. ZZP-a, jer nije omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

14. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih joj je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini

troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

15. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZPP te čl. 87. st. 1. ZPP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

16. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj.

17. Tužiteljica kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništavosti predmetnih ugovornih odredaba sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO-a, u svezi odredbe čl. 328. ZOO-a. Ovo iz razloga jer je tuženik osporio u cijelosti pravnu osnovu tužbe.

18. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 1. toč. D. Ugovora o kreditu.

19. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti, a da je tužitelj naznačio u tužbi vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.330,00 eura. Odredbom čl. 40. st. 2. ZPP-a propisano je da ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio.

Slijedom toga, doneseno je rješenje na pripremnom ročištu dana 7. srpnja 2026., u skladu s čl. 40. st. 2. ZPP-a.

20. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a i sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa).

Tužiteljici je stoga dosuđena naknada za sastav tužbe (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 14. svibnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), te trošak zastupanja na ročištima dana 7. srpnja 2026. i 8. rujna 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife),

svaka radnja u iznosu od 200,00 eura, uzevši u obzir da vrijednost 1 boda iznosi 2,00 eura, kao i trošak ročišta za objavu u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. toč. 3. Tarife), uz pripadajući pdv od 25%.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 1.261,55 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 24. rujna 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-9c3c0**

Kontrolni broj: **06e48-834ba-e4b2c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.